

پذیرش دانش آموزان دارای اختلالات شنیداری توسط همسالان در مدارس تلفیقی و غیر تلفیقی (عادی)

چکیده

مقدمه: پژوهش حاضر به منظور تعیین میزان پذیرش دانش آموزان دارای اختلال شنیداری توسط دانش آموزان عادی در مدارس تلفیقی و غیر تلفیقی (عادی) انجام شده است. تحقیقات گوناگون نشان داده اند عامل پذیرش دانش آموزان استثنایی توسط دانش آموزان عادی در موفقیت برنامه‌های تلفیقی یا فراگیرسازی (Inclusion) موثر می باشد.

مواد و روش تحقیق: روش پژوهش در این تحقیق زمینه یابی می باشد و برای توصیف میزان پذیرش دانش آموزان نیمه شنو از پرسشنامه (Acceptance Scale) استفاده شده است. نمونه‌های تحقیق شامل ۳۲۳ دانش آموز عادی دختر و پسر کلاسهای سوم، چهارم و پنجم دبستانهای تهران بودند که همکلاسی دارای اختلال شنوایی داشتند. این نمونه‌ها بطور تصادفی از مناطق پنج گانه تهران انتخاب گشتند. همچنین این پژوهش یک نمونه ۶۵ نفری از دانش آموزان همین مقاطع تحصیلی را در مدارس غیر تلفیقی جهت مقایسه مورد بررسی قرار داد. برای بررسی پایایی یا اعتبار، پایایی تقسیم به نصف اسپرمن - براون + ۸۲٪ بود همچنین ضریب آلفا + ۷۷٪ گزارش شد. در روش آزمون مجدد در دو موقعیت به فاصله سه هفته ضریب ثبات + ۶۸٪ بود. در این تحقیق تاثیر جنسیت و نوع مدرسه (تلفیقی، غیر تلفیقی یا عادی) بر میزان پذیرش دانش آموزان دارای اختلال شنیداری مورد بررسی قرار گرفت.

یافته‌ها: یافته‌های پژوهش در زمینه عامل جنسیت نشان داد که در مدارس تلفیقی پذیرش دانش آموزان پسر بیشتر از دختران است و در مورد مقایسه میزان پذیرش در مدارس تلفیقی و غیر تلفیقی (عادی)، نتایج نشان دهنده میزان پذیرش بالاتر در مدارس تلفیقی می باشد.

نتیجه گیری: همانطور که از نتایج پیداست دانش آموزان نیمه شنوای مدارس تلفیقی از میزان پذیرش بالاتری توسط همکلاسیها برخوردارند. این برتری در مدارس تلفیقی بیانگر این واقعیت است که تجربه تماس و آشنایی با کودکی که نیازهای ویژه دارد می تواند بر پذیرفته شدن این دانش آموزان توسط دانش آموزان عادی اثر گذار باشد. محدودیتهای این پژوهش و کم بودن پژوهشها در این زمینه ضرورت پژوهشهای بیشتر بخصوص در زمینه مداخلات مناسب جهت افزایش پذیرش را آشکار می سازد.

کلیدواژه‌ها: کودک استثنایی / کودک دارای اختلالات شنیداری (نیمه شنوا) / فراگیر سازی / پذیرش / مدارس تلفیقی / اختلالات شنیداری.

***نرگس ادیب سرشکی**
کارشناس ارشد آموزش
و پرورش استثنایی

دکتر یگانه صالحپور
استادیار دانشگاه شهید بهشتی

*Email:n.adib@usw.ac.ir

در تمام دنیا همواره بخش قابل توجهی از کودکان بر اثر عوامل ژنتیکی، مسایل و مشکلات دوران جنینی، آسیبهای زمان تولد و بیماریها و حوادث بعد از تولد دچار نقیصه‌هایی در ذهن، جسم و حواس خود می‌شوند که بر حسب نوع و شدت این نقیصه‌ها کودکان مزبور نیازمند برخورداری از امکانات و خدمات ویژه برای ادامه زیست و رشد خود می‌باشند. در گذشته موسسات شبانه روزی در طی ساعات شبانه روز علاوه بر مراجعت و پرستاری، انواع خدمات توانبخشی و آموزشی را در اختیار کودکان دارای معلولیت ذهنی، حرکتی، بینایی و شنوایی قرار می‌دادند. نتایج تحقیقات سالهای ۱۹۶۰ تا ۱۹۸۰ مبین ضعفها در این شیوه حمایت از معلولین بود. مطالعات حاکی از این بود که جداسازی کودکان دارای معلولیت نه تنها آنان را در جنبه‌های شناختی و عاطفی دچار مشکلات عدیده‌ای می‌سازد بلکه قدرت تطابق و سازگاری با محیط را در فرد با معلولیت پرورش نمی‌دهد. بنابراین سعی شد نگرشهای جدید جایگزین دیدگاه قبلی گردد و در این روند حرکتی عادی سازی، یکپارچه سازی و فراگیر سازی بوجود آید تا فردی که معلولیت دارد از جامعه و خانواده جدا نشده، حتی المقدور از امکانات و خدمات در بطن جامعه استفاده کند.

اصلی ترین هدفی که تلفیق یا فراگیر سازی دنبال می‌کند ایجاد امکان ارتباط متقابل بین افراد عادی با افراد دارای معلولیت و از بین بردن فاصله بین معلولین و جامعه است. در این راستا، مدارس تلفیقی نیز فرصت تحصیل را برای دانش آموز دارای معلولیت در کنار دانش آموز عادی و در محیطی با حداقل محدودیت فراهم می‌آورند. سوالی که در این رابطه مطرح می‌گردد این است که برنامه ریزی آموزشی در این مدارس باید چه عواملی را جهت موفقیت این تجربه مد نظر قرار دهد؟ مطالعات بسیاری عوامل موثر بر موفقیت برنامه‌های تلفیقی را مورد بررسی قرار داده اند و عامل پذیرش دانش آموزان استثنایی توسط دانش آموزان عادی را از جمله عوامل مهم در این تجربه یافته اند (۳)

پذیرش اجتماعی، عامل مهمی در برقراری ارتباط و ادامه آن می‌باشد. گاهی افراد گنجیدن یا مناسب بودن برای زمینه‌ای را با پذیرش که از طرف دوستان دریافت می‌کنند می‌سنجند (۴). پذیرش اجتماعی اساس رشد و توسعه دوستی، فراگیر سازی اجتماعی، و برگرداندن کلیشه‌های منفی شناخته شده است. تئوریه‌ها و نظریه‌های روانشناختی و روانشناسی اجتماعی به نوعی به عامل پذیرش می‌پردازند (۵). فرضیه‌ای دارد که انسانها معمولا جایگاه خود را در ارتباط با افراد مورد علاقه شان ارزیابی می‌کنند. میزان اهمیت مقایسات درون گروهی بستگی به این دارد که فرد عقیده یا توانایی مورد نظر خود را با فرد مورد علاقه اش مشترک ببیند. بنابر این جذب و پذیرش دوستان بر اساس شناخت شباهت‌ها است.

با مروری بر نظریات روانشناسی اجتماعی (۶)، جایگاه و نقش فرد را در گروه و در نتیجه انتظارات بالقوه اعضا را از فرد در این جایگاه عامل تعیین کننده تری در چگونگی پذیرش می‌داند. بر اساس این دیدگاه، تفاوتی کیفی دانش آموزان تلفیقی با معلولیت‌های شدید موجب ایجاد جایگاه خاصی برای آنان در گروه دانش آموزان عادی گردیده است. انتظارات متناسب با این جایگاه از طرف دانش آموزان عادی موجب می‌گردد که رفتارهای غیر عادی

دانش آموز استثنایی مورد بخشش قرار گرفته و در نتیجه وی در جایگاه خاص خود، عضوی پذیرفته شده در گروه تلفیقی باشد.

نظریه یادگیری اجتماعی (۷) بر اهمیت مشاهده و الگو قرار دادن رفتارها، نگرشها و واکنشهای دیگران تکیه دارد. این نظریه رفتار انسان را بر اساس روابط متقابل بین تاثیرات شناختی، رفتاری و محیطی توضیح می‌دهد. بر طبق این دیدگاه طرفداران راهبردهای تلفیقی بر این باورند که تعاملات مبتنی بر پذیرش در محیط‌های تلفیقی می‌تواند بعنوان الگوهای آموزشی عمل کرده و در تغییر نگرش و عملکرد جامعه اثر مثبت داشته باشند. نظریه یکپارچه سازی اجتماعی هم به اهمیت پذیرش اشاره کرده و یکپارچه سازی اجتماعی را رسیدن به احساس تعلق که بوسیله پذیرش توسط دیگران و مشارکت مساوی در فعالیتهای با ارزش بوجود می‌آید، می‌داند (۸).

مطالعات بسیاری در زمینه پذیرش دانش آموزان استثنایی توسط همکلاسیه‌های عادی آنان انجام شده است (۹). تحقیقی را در مورد پذیرش دانش آموزان ناشنوا توسط دانش آموزان شنوادر کلاسهای عادی ۲۲ مدرسه اسپانیا انجام داده است. نتایج نشان می‌دهد دانش آموزان ناشنوا از نظر اجتماعی توسط همکلاسیه‌های خود به خوبی پذیرفته می‌شوند. بطور کلی دانش آموزان شنوای عادی احساس می‌کردند که به دانش آموزان ناشنوا بعد از رفتن به مدارس ویژه باید نگاه بهتری داشت، همچنین دانش آموزان دختر شنوا حمایت قویتری نسبت به دانش آموزان ناشنوا تلفیق شده داشتند و معتقد بودند رفتن دانش آموزان ناشنوا به کلاس عادی به آنها اجازه می‌دهد بیشتر یاد بگیرند.

خانم توکلی (۱۳۷۸) نیز مطالعه‌ای در مورد مقایسه پیشرفت تحصیلی دانش آموزان دچار نقص شنوایی در سیستم مدارس تلفیقی و مدارس خاص (مدارس استثنایی) انجام داده و به این مطلب اشاره نموده که تلفیق باعث ملاقات و کنش و واکنش بین دانش آموزان استثنایی و عادی می‌گردد و نگرش افراد عادی بطور واقع بینانه شکل می‌گیرد و در جهت مثبت تغییر می‌کند. همچنین از عوامل مهم در این رابطه (پیشرفت تحصیلی) پذیرش دانسته شده است.

مفهوم پذیرش معلولیت در محیط‌های آموزشی موضوع مطالعه پژوهشگران در تحقیقات دیگری نیز بوده است. مقایسه نگرشها در مورد پذیرش معلولیت در بین دانش آموزان مدارس تلفیقی و غیر تلفیقی نشانگر این است که دختران پذیرش بیشتری از پسران نسبت به دانش آموزان دارای معلولیت شدید دارند. علاوه بر این گروهی که با دانش آموزان دارای معلولیت در یک مدرسه هستند میزان پذیرش بالاتری دارند (۱۰).

نتایج تحقیق خانم کاوسی (۱۳۷۷) که در دبیرستانهای تلفیقی مشهد انجام شده حاکی از آن است که دانش آموزان عادی عقیده دارند دوستی با دانش آموز دارای معلولیت شدید امکان پذیر است. هنگامی که دانش آموزان استثنایی بطور پاره وقت و تمام وقت در کلاسهای عادی هستند این دوستی‌ها بیشتر می‌شود.

در پژوهش حاضر میزان پذیرش دانش آموزان نیمه شنوا توسط دانش آموزان عادی را با توجه به جنسیت در مدارس تلفیقی و غیر تلفیقی (عادی) مورد بررسی قرار گرفته است.

روش پژوهش در این تحقیق زمینه یابی می باشد. با اجرای پرسشنامه Acceptance Scale به توصیف میزان پذیرش دانش آموزان نیمه شنوا توسط همکلاسیهای عادی شده است.

جامعه آماری در این پژوهش شامل کلیه دانش آموزان کلاسهای سوم، چهارم و پنجم ابتدایی مدارس تلفیقی شهر تهران می باشد که در کلاسشن دانش آموزان استثنایی با اختلالات شنیداری، حضور دارند.

نمونه آماری در این پژوهش شامل ۳۲۳ دانش آموز عادی که همکلاسی نیمه شنوا دارند می شود. تعداد دختران و پسران در این نمونه به ترتیب ۱۶۳ و ۱۶۰ می باشد. ضمناً به منظور مقایسه با مدارس تلفیقی ۶۵ دانش آموز دختر و پسر از مدارس غیر تلفیقی بطور تصادفی انتخاب شدند.

برای جدول نمونه گیری، لیست کلیه دبستانهای تلفیقی دختران و پسران شهر تهران از سازمان آموزش و پرورش استثنایی تهیه گردید. از این مدارس دبستان هایی که دانش آموزان نیمه شنوا در کلاسهای سوم و چهارم و پنجم داشتند انتخاب گردید و بر اساس مناطق پنج گانه (شمال، جنوب، شرق، غرب، و مرکز) تقسیم بندی گشت. از هر منطقه بطور تصادفی یک مدرسه پسرانه و یک مدرسه دخترانه انتخاب شد. در منطقه جنوب به دلیل تعداد زیاد جمعیت مورد نظر، تعداد بیشتری نمونه انتخاب شد.

متغیر مستقل در این پژوهش پذیرش دانش آموز نیمه شنوا توسط همکلاسی عادی و متغیرهای وابسته نوع مدرسه (عادی و یا تلفیقی) و جنسیت (همکلاسی پسر و یا دختر) می باشند.

ابزار مورد استفاده در این پژوهش (Acceptance Scale) (A- Scale)، بوسیله ولتز (۱۹۸۰) تهیه شده است. به منظور اندازه گیری نگرش بچه های غیر معلول نسبت به دوستانی که معلولیت دارند و در کلاس عادی هستند

می باشد. این پرسشنامه در سطح بالای دبستان (کلاسهای سوم، چهارم، پنجم) شامل ۳۴ بند یا سوال می باشد که دو بند آن به منظور غربال (آزمایش درک صحیح توسط پاسخ دهنده) و دو بند دیگر نیز در مورد دوستی و سی بند باقیمانده در مورد پذیرش می باشد. سه انتخاب در پاسخ ها وجود دارد: موافقم، موافق نیستم، و شاید یا مطمئن نیستم. ماسعی کردیم بندهای این پرسشنامه را ترجمه و با تغییراتی آن را با کلمات و اصطلاحات فارسی روان و قابل فهم مناسب استفاده برای بچه های ایرانی در آوریم. برای بررسی اعتبار و روایی، پایایی تقسیم به نصف اسپرمن - براون + ۸۲٪ بود همچنین ضریب آلفا + ۷۷٪ گزارش شد. در روش آزمون مجدد در دو موقعیت به فاصله سه هفته ضریب ثبات + ۶۸٪ بود. پرسشنامه فارسی توسط دانش آموزانی که همکلاسی نیمه شنوا تکمیل گردید. اطلاعات بدست آمده پس از کدگذاری و ورود به رایانه با استفاده از برنامه SPSS مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفت. برای ارایه اطلاعات از آمارهای توصیفی (درصدهای فراوانی، ماکزیمم، مینیمم، انحراف استاندارد و میانگین) استفاده شده است. در مواردی که مقایسه میزان پذیرش در گروههای مختلف مدنظر بود، معنی داری تفاوتها با استفاده از آزمون ناپارامتری "من ویتنی (Mann-Whitney) انجام گردید.

داده های پژوهش

در این قسمت به توصیف داده های مربوط به متغیرهای پژوهشی پرداخته شده است.

همانطور که می بینیم میزان پذیرش دانش آموزان نیمه شنوا میان پسران مدارس تلفیقی (۷۷/۵ درصد بالاتر از متوسط)، در حد خوب (۷۰/۶ درصد) و خیلی خوب (۶/۹ درصد) است. همچنین میزان پذیرش دانش آموزان نیمه شنوا میان دختران مدارس تلفیقی ۵۷ درصد بالاتر از حد متوسط (۵۷/۵ درصد در حد خوب و ۵/۵ درصد در حد خیلی خوب) است.

یافته ها

جدول ۱: میزان پذیرش دانش آموزان نیمه شنوا در مدارس تلفیقی و غیر تلفیقی (عادی)

عادی		تلفیقی		نوع مدرسه	میزان پذیرش
درصد	تعداد	درصد	تعداد		
۰	۰	۰/۶	۲		خیلی ضعیف
۴/۵	۳	۵/۰	۱۶		ضعیف
۵۰/۷	۳۳	۲۷/۲	۸۸		متوسط
۴۴/۸	۲۹	۶۱/۰	۱۹۷		خوب
۰	۰	۶/۲	۲۰		خیلی خوب
۱۰۰	۶۵	۱۰۰	۳۲۳		جمع

جدول ۲: میزان پذیرش دانش آموزان نیمه شنو امیان پسران و دختران مدارس تلفیقی

دختر		پسر		جنسیت	میزان پذیرش
تعداد	درصد	تعداد	درصد		
۰	۰	۲	۱/۲		خیلی ضعیف
۲	۱/۳	۱۴	۸/۶		ضعیف
۳۴	۲۱/۳	۵۴	۳۳/۱		متوسط
۱۱۳	۷۰/۶	۸۴	۵۱/۵		خوب
۱۱	۶/۹	۹	۵/۵		خیلی خوب
۱۶۰	۱۰۰	۱۶۳	۱۰۰		جمع
					خیلی ضعیف

همانطور که از ارقام پیداست میزان پذیرش دانش آموزان نیمه شنو امیان پسران مدارس غیر تلفیقی (عادی) ۵۰ درصد در حد متوسط و ۴۶/۷ درصد در حد خوب می باشد. میزان پذیرش دانش آموزان نیمه شنوادر میان دختران مدارس غیر تلفیقی (عادی) ۵۷/۴ درصد در حد متوسط و ۴۲/۹ درصد در حد خوب می باشد.

جدول ۳: میزان پذیرش دانش آموزان نیمه شنو امیان دختران و پسران مدارس غیر تلفیقی (عادی)

دختر		پسر		جنسیت	میزان پذیرش
تعداد	درصد	تعداد	درصد		
۰	۰	۰	۰		خیلی ضعیف
۲	۵/۷	۱	۳/۳		ضعیف
۱۸	۵۱/۴	۱۵	۵۰/۱۰		متوسط
۱۵	۴۲/۹	۱۴	۴۶/۷		خوب
۰	۰	۰	۰		خیلی خوب
۳۵	۱۰۰	۳۰	۱۰۰		جمع
					خیلی ضعیف

در این قسمت به تحلیل پرسشهای پژوهش پرداخته می شود.

پرسش اول: آیا میزان پذیرش دانش آموزان نیمه شنوادر مدارس تلفیقی و غیر تلفیقی (عادی) متفاوت است؟

میانگین داده های بدست آمده از میزان پذیرش در مدارس تلفیقی (۳۹/۰۴) و غیر تلفیقی یا عادی (۳۶/۴۴) نشان دهنده اختلاف بارز در دو مدرسه است. آزمون انجام شده نسبت به میانگین رتبه ها نیز نشان می دهد تفاوت بدست آمده در سطح احتمال ۹۵ درصد معنی دار است.

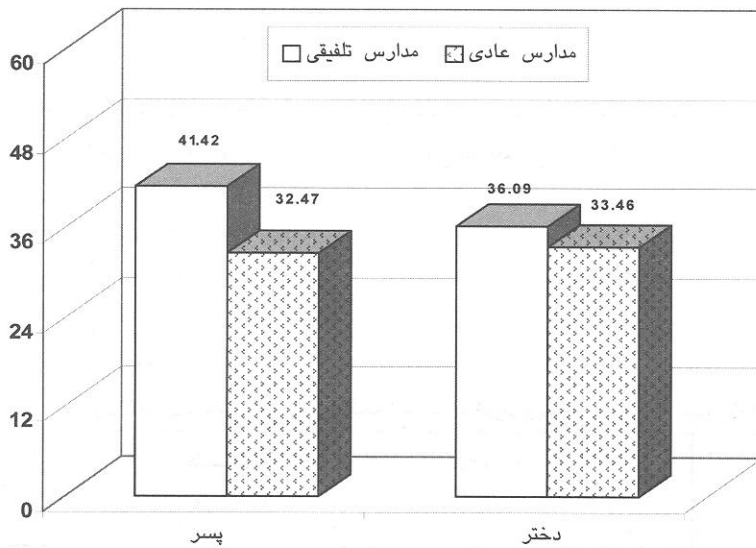
پرسش دوم: آیا میزان پذیرش دانش آموزان نیمه شنوادر میان دانش آموزان دختر و پسر با توجه به نوع مدرسه متفاوت است؟

جدول ۱-۲: میزان پذیرش دانش آموزان نیمه شنوادر مدارس تلفیقی و غیر تلفیقی (عادی)

نوع مدرسه	فراوانی	حداقل	حداکثر	میانگین	انحراف استاندارد (SD)
تلفیقی	۳۲۳	۳	۵۶	۳۹/۰۴	۷/۸۰
غیر تلفیقی	۶۵	۲۳	۴۷	۳۶/۴۴	۵/۸۴

میانگین بدست آمده در میان دختران مدارس تلفیقی (۳۹/۰۴) و غیر تلفیقی یا عادی (۳۶/۴۴) نشان می دهد تفاوت چندانی در پذیرش دانش آموزان نیمه

نمودار ۱: میانگین پذیرش دانش آموزان نیمه شنوابر حسب جنس و نوع مدرسه



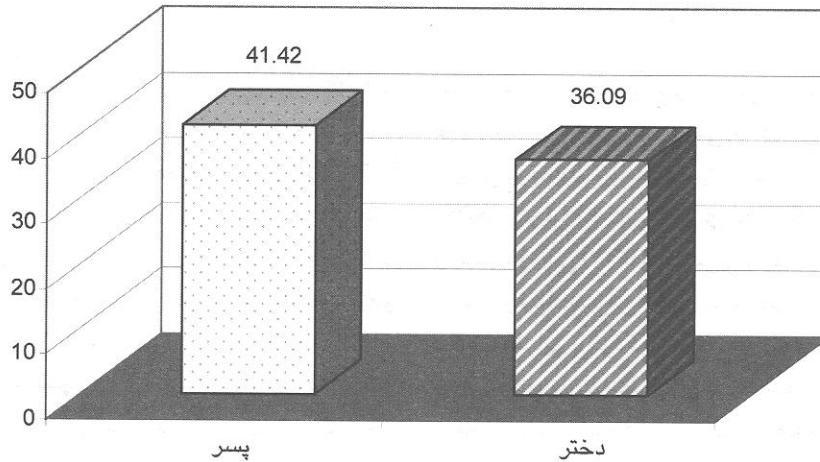
نمودار ۲-۲: مقایسه میزان پذیرش دانش آموزان نیمه شنوابر حسب جنس و نوع مدرسه

آماره ها	جنس	
	پسر	دختر
فراوانی	عادی ۳۰، تلفیقی ۱۶۰	عادی ۳۵، تلفیقی ۱۶۳
حداقل	۲۳	۲۳
حداکثر	۴۷	۴۵
میانگین	۳۶/۴۰	۳۶/۴۸
انحراف استاندارد	۶/۲۷	۵/۵۳
میانگین رتبه ها	۶۱/۳۳	۹۱/۸۷
آماره آزمون	-۳/۷۱۴	-۰/۸۶۹
مقدار احتمال	<۰/۰۰۱	۰/۳۸۵

شنوادر دو مدرسه وجود ندارد و نتیجه آزمون نیز تفاوت معنی داری را نشان نمی دهد. اما میانگین میزان پذیرش در میان پسران مدارس تلفیقی (۴۷۲۲) بیش از پسران مدارس غیر تلفیقی یا عادی (۳۶/۴) است. آزمون بعمل آمده نیز تفاوت معنی داری را نشان می دهد. بدین معنی که پسران مدارس تلفیقی با توجه به تحصیل در کنار دانش آموزان نیمه شنوا تمایل بیشتری نسبت به دوستی و ارتباط با این گروه داشتند و در مقابل پسران مدارس غیر تلفیقی (عادی) تمایل به نزدیکی و معاشرت با دانش آموزان نیمه شنوا کمتر بود. در مجموع میانگین بدست آمده در ارتباط با میزان پذیرش دانش آموزان نیمه شنوادر مدارس تلفیقی هم در میان پسران و هم دختران نسبت به مدارس غیر تلفیقی (عادی) بیشتر است و این اختلاف در گروه پسران بسیار آشکارتر است.

پرسش سوم: آیا میزان پذیرش دانش آموزان نیمه شنوادر میان دانش آموزان دختر و پسر مدارس تلفیقی متفاوت است؟ مقایسه میزان بدست آمده در دو گروه پسران و دختران (۴۷۲۲ و ۳۶/۰۹) نسبت به پذیرش دانش آموزان نیمه شنوا حاکی از اختلاف بارز در میزان پذیرش

نمودار ۲: مقایسه میزان پذیرش کودکان نیمه شنوادر مدارس تلفیقی توسط دختران و پسران



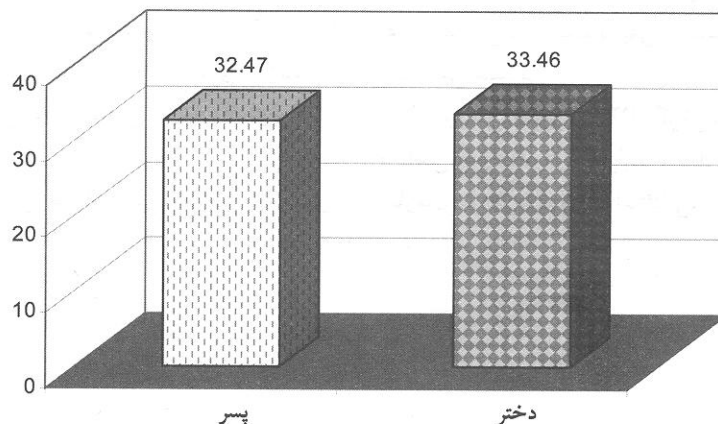
جدول ۲-۳: مقایسه میزان پذیرش دانش آموزان نیمه شنوابر حسب جنس در مدارس تلفیقی

معلولیت	جنس	فراوانی	حداقل	حداکثر	میانگین	SD
نیمه شنوا	پسر	۱۶۰	۲۰	۵۲	۴۱/۲۲	۶/۱۱
	دختر	۱۶۳	۳	۵۶	۳۶/۰۹	۸/۶۶

است. میزان پذیرش پسران بیشتر از دختران بود. آزمون انجام شده نسبت به میانگین رتبه ها نشان می دهد تفاوت بدست آمده در سطح احتمال ۹۵ درصد معنی دار است.

پرسش چهارم: آیا میزان پذیرش دانش آموزان نیمه شنوادر میان دختران و پسران مدارس غیر تلفیقی (عادی) متفاوت است؟

نمودار ۳: مقایسه میزان پذیرش دانش آموزان نیمه شنوا در مدارس عادی توسط دختران و پسران



جدول ۴-۲: میزان پذیرش دانش آموزان نیمه شنوا در میان دختران و پسران مدارس غیرتلفیقی (عادی)

معلولیت	جنس	فراوانی	حداقل	حداکثر	میانگین	SD
نیمه شنوا	پسر	۳۰	۲۳	۴۷	۳۶/۴۰	۶/۲۷
	دختر	۳۵	۲۳	۴۵	۳۶/۴۸	۵/۵۳

در مدارس غیرتلفیقی (عادی) میانگین مربوط به میزان پذیرش توسط دختران نسبت به دانش آموزان نیمه شنوا (۳۶/۴۸) بیشتر از پسران (۳۶/۴۰) است. میزان پذیرش برای دانش آموزان نیمه شنوا در هر دو جنس در طیف پذیرش خوب قرار گرفت.

بحث و نتیجه گیری

نمونه محدودتری نیز مورد بررسی قرار داد. نتایج حاصل از مقایسه یافته ها، در این مدارس با مدارس تلفیقی حاکی از این است که بطور کلی میزان پذیرش در مدارس تلفیقی نسبت به مدارس عادی بیشتر است. این نتایج با یافته های تحقیقات کاندون، مری الن و دیگران (۱۹۸۰)، خانم توکلی (۱۳۷۸) و خانم کاووسی (۱۳۷۷)، همسویی دارد.

برتری میزان پذیرش در مدارس تلفیقی بیانگر این واقعیت است که تجربه تماس و آشنایی با کودک استثنایی به خودی خود می تواند بر پذیرفته شدن این دانش آموزان توسط دانش آموزان عادی اثر گذار باشد.

محدودیت های پژوهش حاضر و همچنین خلا موجود در زمینه پژوهش های مربوط به رویکرد تلفیق و عوامل خاص آموزشی و فرهنگی تاثیر گذار بر موفقیت این تجربه با دانش آموزان ایرانی، ضرورت هر چه بیشتر پژوهش های آینده را در این زمینه آشکار می سازند. بررسی دقیقتر تفاوت های جنسی در رابطه با عامل پذیرش، تجربه تلفیق و پذیرش آن توسط کودک استثنایی، پذیرش تجربه تلفیق از سوی اولیا، مسئولین و مدرسین مدارس تلفیقی و ویژگی های رویکردهای مداخله ای مناسب برای افزایش میزان پذیرش از جمله پیشنهادات ممکن برای تحقیقات آینده است.

تقدیر و تشکر:

با تقدیر و تشکر از آقای دکتر میرزمانی، آقای دکتر هادی بهرامی، آقای داورمنش، خانم افسانه ناظمی، آقای اکبر عدل و آقای اکبر بیگلریان

منابع

- ۱- توکلی مهین (۱۳۷۸). مقایسه پیشرفت تحصیلی دانش آموزان دچار نقص شنوایی در سیستم تلفیقی و سیستم مدارس خاص. سازمان آموزش و پرورش استثنایی.
- ۲- کاووسی، شهین (۱۳۷۷). نگرش دانش آموزان عادی نسبت به دوستی با دانش آموزان دارای معلولیت شدید در دبیرستان های تلفیقی شهر مشهد. سازمان آموزش و پرورش استثنایی.

نتایج حاصل در مورد میزان پذیرش دانش آموزان استثنایی حاکی از این است که دانش آموزان نیمه شنوای مدارس تلفیقی تا میزان بالایی (۶۷/۲) درصد پذیرش (مورد پذیرش همکلاسی های خود قرار می گیرند. با توجه به این واقعیت که تجربه تلفیق در مدارس ایران در مراحل بسیار ابتدایی خود می باشد و با توجه به نگرش منفی جامعه نسبت بدین موضوع (نتایج تحقیق ناظری، راهب، افروشه و پناهی ۱۳۷۷) حاکی از نگرش منفی اکثریت مدیران، معلمان و سایر کارکنان مدرسه و همچنین منفی بودن نگرش در اولیا کودکان عادی نسبت به یکپارچه سازی آموزشی است (میزان این پذیرش بیش از حد انتظار می باشد. در عین حال یافته های این مطالعه با بخشی از نتایج کمبرا (۲۰۰۰)، همسویی دارد. نتایج کمبرا حاکی از این است که دانش آموزان ناشنوای تلفیقی در مدارس اسپانیا با وجود مشکلاتی که در ارتباط با یادگیری داشتند از لحاظ اجتماعی از میزان پذیرش بالایی برخوردار بودند. در ارتباط با عامل جنسیت در این پژوهش نتایج نشان می دهند میزان پذیرش دانش آموزان دارای اختلال شنیداری در گروه پسران (۷۷/۵ درصد) بالاتر از متوسط (سیار بالاتر از گروه دختران (۵۷ درصد بالاتر از متوسط) است. به نظر می رسد این یافته با نتایج تحقیق کمبرا (۲۰۰۰) و همچنین با یافته های مرتبط از مطالعه کاندون، مری الن و دیگران (۱۹۸۰)، همسویی ندارد. طبق نتایج کمبرا دختران شنوا دیدگاه امیدوارانه تری نسبت به یکپارچه سازی همسالان ناشنوا داشته و تجربه همکلاسی بودن با آنها را تجربه ای مثبت و لذت بخش توصیف نموده اند.

یافته ها در زمینه تاثیر عامل جنسیت در میزان پذیرش دانش آموزان استثنایی حاکی از این است که بطور کلی پذیرش دانش آموزان پسر به نسبت دختران از وضعیت بهتری برخوردار است (۷۷/۱ درصد و ۵۸ درصد). به نظر می رسد که دانش آموزان دختر در پذیرش همسالان خود از معیارهای سخت گیرتر و احتمالاً با انعطاف پذیری کمتری استفاده می کنند که این خود در میزان پذیرش آنها از دانش آموزان دارای ناتوانی تاثیر گذار می باشد. پژوهش حاضر پدیده پذیرش دانش آموز استثنایی را در مدارس عادی با

1-Cambra
2-Condon MaryEllen and others

- 3- Flatch, Patricia B. Education of exceptional children in regular schools. (2000)
- 4- Schwartz, H.D. Further Thoughts on a sociology of acceptance for disabled people social policy. New York: The Social Policy Corporation. (1988).
- 5- Festinger, L. A Theory of social comparison processes. Human Relations. (1954), 7:117-140
- 6- Guskin, S. Social Psychologies of mental deficiencies. In U.R. Ellis (Ed), Handbook of Mental Deficiency. Psychological Theory and Research. (1963), pp:325-352.
- 7- Bandura, A. Self-efficacy: Toward a unifying theory of behavioral change. Psychological Review. (1977), 84(2):191-215.
- 8- Bowd, A.D. Integration and mainstreaming in cultural context: Canadian and American approaches. International Journal of Disability Development and Education. (1992), 39:19-31.
- 9- Cambra, C. Acceptance of deaf students by hearing students in regular classrooms. American Annals of the Deaf. (2002), 147,1: 38-46
- 10- Condon, Mary Ellen, and others. Acceptance of severely handicapped students by non handicapped peers. Journal of the Association for Persons with Severe Handicaps. (1986), 11:216-219

Peer acceptance of students with hearing disorders in inclusive and non-inclusive schools

Abstract

Introduction: This study investigated the level of hearing disorder children's acceptance by their peers in inclusive and non-inclusive schools in the city of Tehran.

Materials & Methods: The sample in this study was 323 elementary school students in grades 3-5 from the schools in different regions of Tehran. These students were studying alongside their peers with mild hearing disability. Also for comparison this study used a sample of 65 students from non-inclusive (regular) schools. Level of acceptance was measured through the use of Acceptance Scale developed by Voeltz (1980). The major questions in this study were based on the impact of the factors of gender and the type of school attended by students (inclusive or non-inclusive).

Findings: The results indicated that in inclusive schools, boy's level of acceptance was higher than that of the girls. Also a significantly lower level of acceptance was found in regular school students as compared with that found in inclusive schools.

Conclusion: This finding led the investigators to conclude that the experience of inclusive education can lead to higher level of regular students' acceptance towards special need students. Suggestions for future research are given in light of limitations of present study. The need for further understanding of the factors contributing to student acceptance in inclusive settings is emphasized.

Key words: Exceptional children / inclusion (educational) / acceptance / inclusive school / hearing disorders

Adibsereshki N. (M.Sc.)

Salehpour Y. (Ph.D.)

Assist prof of Shahid Beheshti
University